

La reapariția revistei „TRANSILVANIA“

[Reflecțiile unui mare om de cultură]

Revista *Transilvania* reappare după o întrerupere de mai bine de șase luni. Oricare ar fi fost reproșurile și rezervele ce se puteau formula la adresa ei, *Transilvania* și-ar fi putut susține totuși unele justificări ale apariției sale în continuare — chiar și în condițiile „schimbate“ ale unor noi realități guvernate, în teorie, după legile unei misterioase economii de piață, și poate că înțelegându-le s-au formulat în conversațiile particulare cu concetățenii noștri, și regretele exprimate în ce privește dispariția ei, fie și temporară, exprimau, dincolo de convenționalismele obligate într-o asemenea împrejurare, și, implicit, o recunoaștere a rolului și semnificației pe care o asemenea revistă s-ar fi cuvenit să le aibă în viața culturală a unui oraș, teoretic, de vechi și tradițională cultură.

Împrejurarea în sine — faptul că s-a considerat oportuna „suspendarea“ revistei și încercarea ei de a reappare acum, s-ar cuveni, cred, să fie discutată, măcar din punctul de vedere al celor interesați, căci aceste fapte sînt ilustrative pentru condițiile sociale, economice și psihologice ale noilor realități de care vorbeam. Ceea ce s-ar putea numi actualul „immodest addendum“ se justifică, dintr-un asemenea punct de vedere, și pentru că forța împrejurărilor a făcut din mine (firește, nu din oarecare merite în această direcție — pe care as fi primul să le contest — ci din situația mea de decan de vîrstă al categoriei căreia îi aparțin) un reprezentant al modului oficial al revistei, și, mai ales, pentru că, în particular și chiar în public — în măsura în care manifestările mele publice ar prezenta vreun interes — propria mea atitudine în perioada de absență a revistei a fost cea a unui defetist și a păcătuitor — cum mi s-a reproșat — și prin exagerări și chiar inexactități flagrante, de natură să prejudicieze efortul, care s-ar fi cuvenit să fie unanim, pentru a menține viața *Transilvaniei*. (Mi s-a părut, adică, și am exprimat aceasta cel puțin într-o ocazie, că nu mi-aș putea justifica vreun punct de vedere în problemele de cultură prin calitatea mea de membru al redacției unei reviste pe care credeam că o pot constata falimentară. Mi s-a explicat, fără îndoială cu dreptate, că întreruperea apariției revistei nu reprezenta un faliment — dovadă că instituția care o administrea la vremea respectivă își continua o activitate concretizată prin apariția unor fascicule, ele cu o periodicitate nedesmințită — și că predispoziția mea de a interpreta suspendarea ei drept un eșec reprezintă mai degrabă un defect de temperament propriu decît o analiză lucidă a unei situații obiective, cel mult temporar incomode).

Din fericire, unghiul pesimist din care am crezut că trebuie să urmăresc avatarurile revistei în această jumătate de an pare să se fi dovedit nejustificat. Scriu, deci, rîndurile de față, atît pentru a-mi mărturisi conștiința unei vinovății (lipsa de speranță e un păcat creștin) și, mai ales, pentru a-mi măr-

turisi bucuria că pot face o asemenea mea culpa față de celălalt component în această perioadă al redacției *Transilvaniei*, redactorul ei șef și poetul a cărui operă o respect și o iubesc fără rezerve, și mai ales a cărui admirabilă devoțiune și încredere pentru revistă au fost o vreme în mod vizibil mișnate de defetismele proprii amintite mai sus.

Am să-mi mărturisesc, deci, bucuria că nu am avut dreptate și că pasiunea celor, mai exact ar fi fără îndoială să spun **celui**, care a crezut în toată această perioadă de **intinericire** în dănuirea și adevărul revistei („numesc adevărul ceea ce continuă“ — era o formulă în care, la tinerete, am crezut absolut) își poate sărbători acum victoria. Însă am să-mi păstrez o îngrijorare și o tristețe, pentru că nu mă pot împiedica să simt că actuala victorie este, poate ca toate izbînzile omenestii, nesigură și în orice caz amenințată de primejdii mai mari decît cele pe care le-a înfruntat sau ocolit în perioada tulbură în care și-a dus existența în acești ultimi aproape douăzeci de ani.

Nu știu care s-ar putea susține că au fost meritele revistei *Transilvania* în decursul vechii serii noi (cea pe care o începem cu numărul de față ar trebui să fie o **nouă serie nouă** sau o **altă serie nouă**?) începută în 1972, sau poate, mai bine zis, nu eu sînt cel care ar putea vorbi acum despre ele — cel mult

dar nu trebuie în nici un caz să-i altereze fundamental meritele reale de susținător al unei reviste de cultură, adică al unui focar virtual de cultură, al unei oaze în care un număr, restrîns și fluctuant, de oameni simțind că trăiesc sau se cuvine să trăiască pentru acest lux inutil care e scrisul, își puteau găsi, din cînd în cînd, momente de comuniune într-o speranță și nostalgie fecundă. Firește, se poate oricînd replica și că rezultatele concrete ale unui asemenea lux sentimental nu au fost vizibile și constatabile în concretul unor realizări. Se poate și adăuga, apoi, că au fost mai numeroși veleitarii și cei care căutau să folosească respectivul climat în scopuri venale și altminteri răsplătitoare. Dar pot invoca, în replică, experiența pe care am avut-o în tinerete, ca spectator neimplicat la modul imediat, a unor asemenea redacții de reviste de literatură și de cultură la care s-au format toate marile nume ale literaturii actuale românești. Obiectiv vorbind, colecția *Gazetei literare* din anii sinistri ai primei dictaturi, și poate chiar și cea a *României literare*, după un interludiu pasager, nu ar justifica un prea mare entuziasm astăzi. Dar cred că nu se poate nega faptul că Nichita Stănescu, Matei Călinescu, Cezar Baltag, Nicolae Breban, Marin Preda — pentru a da numai cîteva exemple, au fost făcuți posibili, în formația și începutu-

rea și promovarea unor talente cum sînt cele ale lui Ion Mircea, Emil Hurezeanu, Dumitru Chioaru, Iustin Panța — limitîndu-ne și de data aceasta exemplificările..

Îmi mărturisesc însă simțămîntul de îngrijorare cu care particip la renașterea revistei pe care acum o putem numi din nou a noastră. Răul imens pe care l-a făcut, și l-a construit cu mîgălă noaptea comunistă în care am trăit o jumătate de veac își face în continuare simțite efectele, în toate sectoarele vieții noastre de zi cu zi și, cum s-ar spune, de perspectivă. (În ceea ce se numea în acei ani în baza și suprastructura societății noastre.) Și una din formele de manifestare ale acestui rău este nu numai dezinteresul față de cultură (explicabil la niște oameni avînd alte lucruri, mai serioase, de care să se ocupe, fie și numai supraviețuirea și bunăstarea lor materială), ci neîncrederea și de-a dreptul ostilitatea larg răspîdită, ca să nu spunem generală, față de ea. În aceste condiții, ale așa zisei economii de piață, cultura și preocuparea pentru cultură ajung să fie apreciate exclusiv în funcție de „randamentul“, și „rentabilitatea“ imediată a „prestațiilor“ în domeniu. (Celebra optică a celebrității care pretindea membrilor orchestrelor filarmonice să muncească opt ore pe zi.) Îmi amintesc că într-una din discuțiile, mai mult sau mai

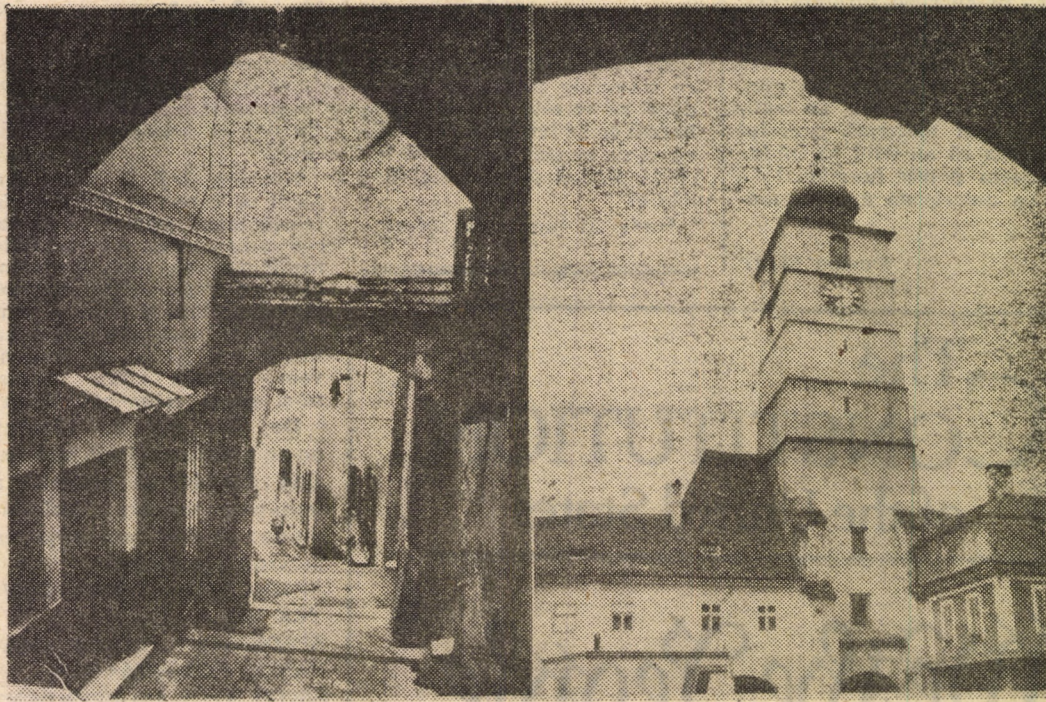
tive inventive, de piață. Și justificările lor, politicos formulate sau de-a dreptul nerăbdător și arogant aruncate, sînt întotdeauna de ordin moral. Ele se referă la munca dificilă a celor productivi, la precaritatea resurselor și condițiilor — firește, moștenite de la știm noi cine — și, în ultimă instanță, la meritul personal al fiecăruia. Vremea protecționismului de stat, care, teoretic, îmbrățișa și cultura — bine, rău, dar parcă totuși mai curînd, comparativ vorbind, bine — a trecut. Acuma, pentru a da un exemplu de înțelegere vulgarizatoare a nietzscheanismului, e vremea celor energici și justificați prin propria lor forță.

Și tocmai sofismele acestei aroganțe a disprețului față de cultura imorală și în aparență inertă mi se pare că justifică îngrijorarea de care vorbeam. Se uită deliberat că România se „descurcă“ — așa cum o face — prin hîrtoapele înaintării spre faimoasa piață în condițiile în care, ca nicăieri în lume, bugetul său pentru cultură este de o treime dintr-un procent din marele buget de stat; cînd revistele de cultură sînt amenințate de evoluția obiectivă a prețurilor cu desființarea; și sînt necesare, după tergiversări umilitoare și degradante pentru scriitorii înșiși implicați, amenințările cu demisia, perspectivele falimentului și — iarăși — amenințările cu publicitatea externă pentru a obține unele ipotetice subvenții. Putem fi optimiști în condițiile în care i se cere unei reviste de literatură sau de cultură să fie imediat rentabilă, adică să-și asigure un număr constant — și, ținînd seama de costurile enorme, un număr foarte mare, de cititori? Asta, în situația în care oamenii care formează marele public au fost făcuți, de ani îndelungați de subtilă sau grosolană propagandă, să vadă în scriitorii și, în general, în oamenii de cultură niște trîntori imorali și dubioși în toate manifestările vieții lor personale și publice și care nu-și justifică veniturile și viața, în comparație cu adevărații oameni ai muncii?

Și totuși, poate că ar fi o oarecare speranță de ameliorare. E drept, de perspectivă și implicînd trecerea în continuare printr-un purgatoriu, poate și mai apăsător decît cel de pînă acum și de acum. L-am auzit nu demult chiar pe președintele Uniunii Scriitorilor făcînd o observație de bun simț și de ordinul evidentei: Opinia publică și ziarele — adică ziarele care caută să formeze în mod dirijat opinia publică — au încetat să mai arunce exclusiv asupra intelectualilor acuzații că ar fi elemente destabilizatoare. Se pare că a venit rîndul oamenilor muncii să joace acest rol, atunci cînd, e drept, fără a manifesta un interes imediat și nemijlocit față de cultură, încep să manifeste neîncredere și ostilitate față de o politică din care o parte componentă este și dezinteresul pentru ceea ce face viața sufletească a unui popor, adică cultura.

Mircea IVĂNESCU

N.R. — „Titlul“ din parantezele drepte ne aparține.

as putea încerca o justificare a intențiilor urmărite de ea în perioada respectivă. Și o asemenea pledoarie ar trebui să înceapă cu un omagiu adus celui care a preluat inițiativa reînființării *Transilvaniei*, în 1972, și care, cu prețul pe care el e primul să-l cunoască, și poate să-l regrete, a știut să-și asigure continuitatea, prin împrejurări și concursuri de împrejurări, uneori tragice, de multe ori groțesti, aproape totdeauna penibile — văzute deopotrivă dinăuntrul și din afara redacției — scriitorul și criticul literar (se face distincția?) Mircea Tomuș. Aprecierile, între care, în ultima vreme — dar existau destule și înainte — precumpănesc, cele de ordin restrictiv, formulate cu privire la activitatea sa de redactor șef al *Transilvaniei* pînă la începutul anului 1990, pot umbră,

rile lor, de redacția revistei în cauză. Și același lucru se poate spune, fără îndoială, despre cea incomparabilă redacție a revistei *Steaua* din Cluj de pe vremea lui A.E. Baconsky, și, firește, în mult mai mare măsură despre redacția revistei *Echinox* tot de acolo. Am să susțin întotdeauna același lucru, și nu numai din motivele care exprimă datoria mea personală de recunoștință față de Mircea Tomuș și despre revista *Transilvania* în acea perioadă, și poate că cea mai bună îndreptățire a speranțelor cu care ea își reia astăzi apariția ar fi tocmai nădejdea că ar putea avea în continuare, față de alți tineri, rolul pe care l-a avut, dacă nu pentru formarea în adevăratul înțeles al cuvîntului (căci un scriitor se formează în primul rînd singur), în orice caz pentru întreține-

puțin înfierbîntate, pe care le-am avut în perioada „suspendării“ și în care mi se părea că pot susține ca fiind dezirabilă și morală continuarea apariției revistei, mi s-a replicat, cu un suris eloquent, că primul argument moral cu care se pot infirma asemenea pledoarii ar fi că apariția în continuare, în condițiile nerentabilității, și chiar ale deficitului financiar, reprezintă o amenințare pentru existența unui număr, incomparabil mai mare, de semeni, salariați ai unei alte instituții, de asemenea de cultură, periclitată de deficitul respectiv al revistei.

Lipsa rezultatelor concrete imediate ale investițiilor, presupuse ca fiind în gol, în domeniul culturii, este principalul argument al celor care administrează și folosesc, trecerea spre economia răspunderii personale și a iniția-

Banii, eterna durere...

Se mai lucrează în România, în pofida bilanțurilor pesimiste de la sfârșit de lună, trimestru, semestru, etc. De două ori pe lună, în funcție de specificul unităților productive, se fac plățile către angajați, într-un interval de două săptămâni. Deunăzi, mi-a fost dat să trăiesc încă o „binefacere” a actualei perioade de criză, anume starea precară a bancnotelor cu care Banca Comercială Română a achitat salariile pentru societățile comerciale din Mediaș, la 27. VI. 1991. Voi folosi spre exemplificare doar două cazuri, cele ale S. C. „EMAILUL” S. A. și S. C. „MED-IMPACT” S. A. La aceste unități, prima chenzină s-a plătit salariilor la data respectivă în bancnote mult uzate, în mare parte cele cu valoare de 50 lei, cu colțurile rupte, lipite cu bandă adezivă transparentă, cu seriile imprimate foarte vag lizibile — deci, îndeplinind normele de casare. Totuși, ele au fost eliberate de către Bancă, și distribuite personalului activ de către casierii în întreprinderilor „dar rămenii nu și-a pus problema: oare asemenea bancnote vor fi acceptate în comerț, atunci când cetățenii își fac cumpărăturile necesare? În multe cazuri s-a întâmplat

deja acest lucru, relația dintre client și vânzător, ajungând foarte tensionată. Cercul vicios există și aici: este foarte adevărat că, în ultimele decenii, cetățeanul român și-a dosit banii prin buzunare fără a acorda o cît de mică atenție păstrării lor în condiții care să conserve calitatea bancnotei, și implicit mărirea duratei ei de circulație. Recent, s-au introdus în circulație bancnotele de 500 lei, într-un număr insuficient pentru a acoperi nevoile actuale și pentru a înșănătoși schimburile monetare aflate într-un stadiu deplorabil. Pentru aceasta, ar fi binevenită o decizie parlamentară care să statuteze prin lege obligațiile cetățenești privind păstrarea și circulația bancnotelor emise de B.N.R., cu toate restricțiile ei de rigoare. Altfel, s-ar putea să beneficiem în viitor de salarii plătite în aceleași bancnote-cirpe, cu care tot în coada Europei ne menținem și din acest punct de vedere. Comparăți doar biata foaie de 1000 de forinți din „vecini”, sau cea de 100 DM de „dincolo” cu suta sau cinzeaca noastră harcea-parcea. Ei, ce părere aveți?

MOLNAR J. Attila
Mediaș, 28. VI. 1991.

„We believe in God”

(Urmare din pag. 1)

dalități de control ale respectării democrației (unde ar putea fi concepute ziaristica și justiția mai perfecte decît în America?) și un popor fără prejudecăți, șabloane, limite ideologice. Care popor, și-a impus miturile asupra mapamondului. O superioritate de civilizație e susținută de superioritatea doctrinei. Nu filmele americane sînt căutate instinctiv cel mai mult? De la gospodină la puștiul de 7 ani care se crede John Wayne, luat model suprem și asumat în viață? Copiii noștri incințați de filmele, blugii și guma de mestecat americane au găsit poate mai repede decît părinții lor calea spre democrație. Nu cred că e rău. Să-i lăsăm în pace! Ei sigur nu vor vota cu FSN-ul peste 10 ani. (De o fi să reziste atît).

Grevă în scop umanitar

(Urmare din pag. 1)

să alocă ministerului sănătății bugetul necesar pentru asistența medicală, calitatea actului medical să devină responsabilizatoare. Reamintim cititorilor sibieni mesajul liderului F.S.I.M.R., dr. Dragoș Niculescu, care a declarat că această grevă are caracter UMANITAR. Populația trebuie să înțeleagă acest lucru și să fie alături de cadrele medicale. Federațiile și confederațiile sindicale din țară trebuie să sprijine acțiunea medicilor. Să nu se întimplă ca în cazul minierilor care și-au anunțat sosirea în București pentru susținerea revendicărilor lor, si-

tuatie în care sindicatul CFR a anunțat intrarea în grevă — deci transportul pînă în București fiind blocat —, la care au renunțat a doua zi! Să nu uităm că pentru faimoasa „Mineriadă” în folosul președintelui, regionalele CFR au pus la dispoziție garnituri de tren! Ar fi de dorit ca asemenea greșeli să nu se mai repete și acum mai mult ca oricînd să fim uniți!

În ceea ce privește salariizarea medicilor (este ultima dintre revendicările lor), atît de mult controversată, credem că nu poate fi omisă. Pentru a pune punct acestei probleme vom prezenta situația salarială pe luna mai a.c. (după mărirea de salarii) a unui medic principal specialist de obstetrică — ginecologie, cu o vechime de 15 ani:

Bani primiți doar pe bonul de salarii:
Retribuția tarifară: 7117
Gărzi: 2245
Vechime: 641

Alocație copii: 450

Rețineri:

Impozit: 1962

Pensie 3%: 233

Somaj: 71

Bani luați în mînă:

Avans: 2700

Rest plată 5037

Total: 7737

Mențiuni: 1. Gărzile se fac suplimentar în zilele de sîmbătă, duminică și sărbători. 2. Unele categorii de medici nu fac gărzi. 3. În acest „calcul” diabolic este inclusă compensația. 4. În situația în care medicul din cazul prezentat nu ar fi efectuat gărzi, salariul acestuia ar fi fost de 5492 lei !!!

Deci ce au solicitat medicii altceva decît să li se recunoască munca pe măsura pregătirii dar mai ales a răspunderii acestora? Ce altceva decît să li se asigure un venit care să le confere un nivel de trai decent? Cu alte cuvinte, iată că medicii nu vor să „se mai descurce”, vor să li se restituie demnitatea terfelită de sistemul comunist.

(Urmare din pag. 1)

Milioane de destine frînte pentru că erau altceva decît sovietici.

În 1945, au fost deportați din România în Rusia sași și șvabi, doar pentru vina de a fi fost germani. Perioada a durat aproximativ 5 ani, unii fiind eliberați cu câteva luni mai devreme, alții mai tîrziu. Aproximativ o treime dintre etnicii germani au murit prin Rusia, condițiile de muncă, de hrană și de locuit fiind exterminatorii. Numărul exact al deportaților nu se cunoaște iar publicarea cifrelor care sînt în circulație n-ar fi oportună, consideră dl. Maximilian Herzberg de la Forumul Democrat German din România. Primele eşaloane de repatriati au fost refuzate de către Republica Populară Romină, ele fiind expediate în RDG, de unde au revenit după alți doi ani. Cînd supraviețuitorii acestui act de genocid s-au întors în România, ihre Heimat, au aflat că au fost expropriați. Soarta îi lovea încă odată. Au trecut și peste ei ca și peste toți cetățenii acestui pămînt pîrjolul a patru decenii de comunism, pînă la revolta din

Russlanddeportierte

decembrie 1989. Se încearcă drămuț o reparație ca o sumă premă concesiă acordată unor categorii umane: foști deținuți politici, prizonieri de război deportați în Rusia etc. Comisia însărcinată cu această problemă a funcționat în baza Decretului 118/1990. La Sibiu, componenta ei este: juristul Florin Cristescu, președinte, Nicolae Vintilă, șeful Oficiului de pensii, Nicolae Hămbășan, șeful Camerei de muncă, iar din partea Asociației Foștilor Deținuți Politici, Grigore Lechințean, Liviu Popa, Ilie Berghazan și Nicolae Dobrotă. Au fost rezolvate peste 1200 de dosare întocmite prin Forumul Democrat German din România (în secretariat pe ușa din dreapta scrie: „Forumshilfe für Russlanddeportierte”) multe dintre acte fiind refăcute, după atîta amar de vreme, cu ajutorul bisericii evanghelice. Reparația a fost stabilită la 200 lei pe lună pentru fiecare an lucrat în Rusia sau 17 lei pe lună muncită în deportare. Întrucît beneficiarii acestei meschine reparații sînt persoane în

vîrstă și bolnave, puține la număr și cu resurse materiale firave, considerăm că gestul este doar un început căci o reparație reală nu presupune un efort material mare, dar se realizează astfel doar ceea ce mai poate fi făcut: reparația morală.

Responsabilitatea violenței exercitate asupra popoarelor șvabese și săsesc de către partidul comunist român și de către statul român trebuie asumată. Parlamentul României este obligat, moralmente, la reparații materiale acordate supraviețuitorilor, prin pensii și restituirea proprietăților și de a cere scuze cetățenilor germani în numele poporului român. De asemenea, Partidul Socialist al Muncii, dacă îndrăznește să se prezinte în scena politică în figură de partid cu drept de cetate și revindică tradiția partidului comunist român este necesar să-și asume responsabilitatea acestei tradiții. Așteptăm de la P.S.M. și de la toți tovarășii domnului Ilie Verdeț prezenți astăzi în Parlament, în Guvern și în procuratură, în S.R.I., în prefecturi, în primării, în judecătorii și în tribunale să formuleze public scuze deportaților în Rusia.

Române, ție-ți vorbește America?!

(Urmare din pag. 1)

la Boston, partida de ceai de la Boston) și la acțiuni armate, pentru obținerea independenței.

La 4 iulie 1776, este adoptată DECLARAȚIA DE INDEPENDENȚĂ, redactată de Thomas Jefferson, a coloniilor nord — americane ce se vor numi, de la 15 noiembrie 1777, Statele Unite ale Americii. Războiul continuă cu succese schimbătoare dar cu întărirea conștiinței americane în propria identitate. Armistițiul se va încheia către sfîrșitul anului 1782, tratatul de pace fiind semnat la Versailles în 3 septembrie 1783 și ratificat de către Congres la 4 ianuarie 1784.

De atunci au trecut mai bine de două secole în care prima țară independentă a Lumii Noi a devenit o putere de primă mărime. De la nemulțumirea de taxele vamale pentru ceai și aruncarea lui în mare la Boston, ca gest suprem de nesupunere, coloniștii și urmașii lor au făcut o țară pe care au extins-o de la Atlantic la Pacific și de la paralela 49° N la Golful Mexic, o țară mare cît Europa, o țară puternică economic, militar și politic încît istoria acestui secol nu poate fi imaginată fără ea. Dintr-un teritoriu necunoscut, exotic, America a devenit un mit. Ce a făcut posibilă această devenire? Setea de Libertate, Spiritul de inițiativă, Spiritul de concurență ale celor plecați peste ocean într-o lume nouă pentru a-și croi o viață nouă au știut să se fundamenteze pe rînduiri constituționale formulate de oameni de

carte și acceptate de bunul simț (un mare răsunset în coagularea ideii de independență a avut pamfletul „Common Sense” — Bunul simț, scris de Thomas Paine).

Constituția americană este responsabilă de evoluția societății americane. Formelor de guvernămînt pure le sînt preferabile cele mixte. Astfel Th. Jefferson, cunosător profund al lui Montesquieu și Polybios, se inspiră din constituția romană cu imbinarea celor trei principii, care se temperează reciproc. Principiul democratic este reprezentat prin votul universal (la romani comitiile tribute), principiul aristocratic prin Congres (la romani senat) iar principiul monarhic prin președinte (la romani consul). Întrucît Constituția americană încalcă în cea mai mică măsură bunul simț, ea este astăzi cea mai veche dintre constituțiile în vigoare. Țăria și împlinirea unei entități statale sau ale unei comunități etnice, constau în legile constituționale pe care și le dau, în care cred și cărora li se supun. Aici, la noi, avem exemplul comunității săsești. Din păcate, felul în care înțelege aceste responsabilități și încearcă să le rezolve Constituanta Comunistă, alcătuită la 20 mai 1990 în România, se arată a fi aproape de gîndurile lui Dan Deșliu din 1952:

„Cît lumea n-ai să mai slujești / la ușa lirei englezești / Sau la dolar ca-n vremuri triste... / în ciuda lor răzbiim spre larg / cu steagul roșu la catarg, / pe calea rublei staliniste”.

Casa Armatei din Sibiu vă așteaptă în continuare să vizitați salonul estival „Femeia eterna poveste...”

Liviu Butnariu „Ana Karenina”

Societatea Comercială „CERKOM” S. R. L. Sibiu

- **ANGAJEAZĂ SECRETARĂ;**
- **CUMPĂRĂ SAU ÎNCHIRIAZĂ spații și teren pentru construcții.**

Relații la telefon 3 05 67 sau C.P. 129, O.P. nr. 1 Sibiu. — 177 —

Zile pentru faliment...

Pentru toți salariații din România, una dintre cele mai așteptate zile este cea de salariu. Nu cu același „dor și drag” sunt așteptate chenzile de către conducerea întreprinderilor și de către personalul băncilor. Motivul? ESTE O ADEVĂRATĂ AVENTURĂ PENTRU CASIERII ÎNTEPRINDERILOR SĂ SE ÎNTOARCA CU BANI DE LA BANCA! Și asta nu pentru că băncile nu ar vrea să elibereze sumele pentru plata salariilor, CI PENTRU CĂ NU AU BANI SUFICIENTI ÎN NUMERAR. De bine de rău, până acum sistemul bancar din județul nostru a reușit (chiar dacă cu mici întârzieri) să elibereze sumele necesare plății salariilor. Dar în alte părți situația este mult mai gravă: Brașovul și Reșița sunt doar două orașe care s-au confruntat cu mișcări de stradă, prin care oamenii revendicau eliberarea de bănci a sumelor pentru plata salariilor. Dacă se continuă așa la nivel național, nici Sibiu nu este scutit de surprize. Cum s-a ajuns aici?

„Reforma” atât de laudată nu a reușit să pună pe picioare producția la nici un nivel. Întreprinderile plătesc salarii indiferent dacă muncitorii lucrează sau nu. Materii prime și energie se consumă chiar dacă mărfurile produse nu au nici un fel de căutare. Mărirea salariilor și a prețurilor a dus la lansarea de mari cantități de bani pe piață. Că asta nu înseamnă inflație, o crede doar echipa guvernamentală, care vorbește de „presiuni inflaționiste” încă dinainte de 20 mai '90. S-au tipărit bancnotele de 500 de lei, care nu au acoperire în creșterea producției și care deja nu mai circulă, de obicei oamenii care le primesc la salariu păstrându-le ca pe „bibelouri”.

Cea mai clară demonstrație că inflația este foarte mare o constituie lansarea în circulație a BANILOR MACERATI (acele hirtii atât de uzate și murdare încât se lipește de degete). Acești bani au fost retrași din circulație pentru a fi distruși, dar acum

li s-a dat din nou drumul (fără a avea nici o acoperire) pentru că nu mai sînt alții disponibili, mari sume de bani nemai circulînd normal.

Pentru ca tacimul să fie complet, pentru ca orice efort de menținere, măcar în stare aparentă de echilibru a sistemului monetar, din partea oricui ar veni el, să fie zădărnicit, primul ministru declară în public că LEUL SE VA DEVALORIZA ÎN CURÎND. Ca urmare, mai toți „privatizații” au început retragerea sumelor aflate în conturi, încercînd să le investească în ceva ce nu se va devaloriza: aur, valută, obiecte de valoare etc. Același lucru îl face și fiecare dintre noi cu economiile sale (cînd le avem). Nimeni nu mai riscă păstrarea la CEC sau acasă a economiilor din teama că pentru ceea ce costă azi 100, se va plăti dublu mâine. Mai bîntuie și zvonul că n-ar fi bani pentru că sînt duși peste graniță. Îndoielnică „afacere” (dacă într-adevăr ea există) dată fiind lipsa totală de valoare a leului dincolo de frontierele României...

Deci, ce ne facem? Pur și simplu așteptăm ziua de salariu și ne rugăm la Dumnezeu ca banii să nu se termine înainte de a fi luați de instituția în care lucrăm?! Sau facem grevă în fața băncilor, care oricum nu au nici o vină și nici nu pot fabrica bani?! Sau binecuvîntăm „reforma” care ne-a adus la sapă de lemn? Atît de tare, încît nici cel mai FSN-ist individ, care are cît de cît habar de economie, nu poate spune altceva decît: INCOMPETENȚĂ ȘI MINCIUNA CARACTERIZEAZĂ PE MARE PARTE DINTRE CEI CARE PRETIND CĂ NE VOR SCOATE LA LIMAN !!!

Eugen IORDANESCU

NOTĂ: Plata pensiilor și ajutoarelor de șomaj se face cu întârziere. Va fi, poate, mai bine în august cînd banca națională a anunțat că se vor lansa în circulație bancnote de 1 000 și 1 500 lei. Alți bani, alte hirtii fără valoare, alte „bibelouri”...

PROGRAMUL TV

JOI, 4 IULIE 1991

10.00 Actualități. 10.10 Horoscopul zilei. 10.20 Worldnet USA. Economie S.U.A. 11.35 Desene animate. 12.00 Ora de muzică. 13.00 Interferențe. 13.30 Avanzpremiera Tv. 13.45 Caleidoscop cetățenesc. 14.10 Actualități. 14.20 Limba noastră. 14.50 Desene animate. 15.15 Ziua Independenței S.U.A.

17.15 Pro Patria. 18.15 În fața națiunii. Partidele politice. 19.00 Actualități. Cronica Parlamentului. 19.45 Telesport. 20.00 Film serial: „Dallas” (37). 21.00 Festivalul internațional de muzică ușoară „București '91”. Concursul de creație. 21.40 Reflector. 22.05 Festivalul internațional de muzică ușoară „București '91”. 23.45 Actualități.

COLEGIUL DE REDACȚIE

Traian SUCIU — redactor șef (tel. 1 81 08); Dan Ioan BOGDAN — sociale (1 59 98); Lucian FILIP — învățămînt-cultură (1 59 98); Eugen IORDANESCU — evenimente (1 81 18); Radu STĂNESE — secretariat red. (1 81 18).

Mica publicitate

PIERDERI

● Pierdut contract de proprietate eliberat de notariatul Sibiu, pe numele Roșca Mihaela, B-dul Mihai Viteazul nr. 23, bl. P2, et. IV, ap. 20, Sibiu. Îl declar nul.

● Pierdut legitimație de serviciu eliberată de întreprinderea Libertatea, pe numele Nemeș Vasile. O declar nulă.

SCHIMBURI DE LOCUINȚĂ

● Schimb apartament 3 camere, decomandate, confort I, B-dul Mihai Viteazul, cu două apartamente a câte 2 camere sau un apartament 2 camere și o garsonieră. Telefon 2 96 76. (4324)

● Schimb apartament 3 camere, bucatărie, baie, hol — ILL, cu locuință mai mică, singur în curte, str. Tîglariilor, Bl. 1, sc. I, ap. 4, parter. (4344)

VINZĂRI-CUMPĂRĂRI

● Vînd înscrisie Dacia 1300 din anul 1989. Foarte avântos. Anvelope 165/175/13, televizor Diamant în garanție, televizor pe lămpi în stare de funcționare, foarte avântos. Citroen BX 14 stare excepțională, 52 000 km an fabricație 1985. Informații telefon 2 12 53. (4349)

● Vînd frigider Zill 260 l, în stare bună. Telefon 2 12 39, după ora 16. Plata în valută.

● Vînd Audi 100 CD, an fabricație 1984, caroserie zăcată, multe extrasuri. Telefon 8 03 50.

● Vînd polizor monofazic nou. Telefon 3 22 58.

● Vînd înscrisie Dacia din 1989 cu o depunere de 52 000 lei. Telefon 8 17 37, după ora 16. (4317)

● Cumpăr mașină de dărăcit și tors lină și piepten darăc nr. 18. Adresați Sibiu, telefon 3 06 79, orele 21—22 sau direct Calafat, telefon 3 19 25. (4335)

ANUNȚ

● Medici pensionari care lucrează la Policlinica cu plată se solidarizează cu greva S.I.M., neacordînd în zilele de 4 și 5 iulie a.c. asistență medicală.

Concert de muzică Rock cu formația „TABOO”

Joi, 4 iulie de la ora 18 la Grădina de vară din Sibiu, va avea loc un concert extraordinar de rock cu participarea formației TABOO, concert organizat de Radiodifuziunea Română, Societatea Pro Elveția, Ambasada Elveției și Societatea Tatian Rom-

Suisse. Biletele s-au pus în vânzare la Agenția Teatrală din Sibiu. Telefon 3 19 90.

În caz de timp nefavorabil spectacolul se va ține în sala Casei de Cultură a Sindicatelor Sibiu de la ora 20.

Lucrul bine făcut

O impresie despre ce înseamnă actualitățile în viața americanilor și ce impact au știrile asupra telespectatorilor ne-am putut face, urmărind în mai puțin de un an două filme ca „Ultimele știri” și „Interviu pe scaunul electric”. S-a bătut destulă monedă pe tema manipulării maselor prin intermediul mass-mediei, așa că nu voi insista.

Ceea ce m-a impresionat este profesionalismul celor care, în film, realizează emisiunile TV: deci profesionalismul realizatorilor filmelor respective. Pentru ei meseria nu este doar un mijloc de a-ți câștiga piinea, cafeaua și țigările, cele de toate zilele, ci mult mai mult chiar decît o pasiune. Un cult aș putea spune, dacă nu m-aș teme de ridicolul frazelor tocite. Protagonistii trăiesc din plin mîndria de a face bine ceea ce și-au propus. Căci meseria este o opțiune, nu o corvoadă.

LUCRUL BINE FĂCUT este un crez. Românii l-au avut în singe. Cei care nuf os-tenesc să constate că în România post-revoluționară nu prea se mai muncește, n-ar strica

să analizeze cu discernămint cauzele acestei situații. Nu sîntem nici proști (cum susține tovarăsu Brucan) și nici mai puțin dotați decît alții (cum o tot repetă, irosind hirtia și spațiul tipografic sau radiofonic, detractorii noștri de aiurea). Ne lipsesc multe, printre care și respectul pentru munca altora sau motivația concurenței. Situații create în mod voit de cei care ne-au asmuțit și ne mai asmut încă unii împotriva altora, de cei care au propovăduit lupta de clasă, ori, în zilele noastre, s-au folosit de lozinci ca „Nu ne vindem țara!” (ca s-o dea ei pe mai nimic) sau „Rați, Cîmpeanu și ălalți ca ei, n-au mîncat salam cu soia”, (de parcă nomenclaturistii din linia a doua și a treia, cei care ne conduc în prezent, chiar ar fi simțit ca noi, din plin, „binefacerii alimentației științifice”). Soluția ar fi, desigur, munca, dar în regim de concurență. Ceea ce, e și baza economiei de piață. Adică, pe românește, LUCRUL BINE FĂCUT.

Ovidiu TOMULEȚIU